

Arrest

nr. 218 729 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde dat uw naam A. M. H. luidt, en dat u sinds uw geboorte steeds in Zuid-Soedan heeft verbleven, tot uw vertrek uit Zuid-Soedan, aan het begin van het jaar 2014. U verklaarde te zijn geboren in het dorp Akoka, in de staat Upper-Nile, op 9 september 1991. Uw vader is etnisch Bargo, afkomstig uit Darfoer, in Soedan; en uw moeder is etnisch Shilluk. U bent opgegroeid in het dorp Akoka, en u verliet het dorp slechts één maal om in de stad Malakal koeien te verkopen. U zorgde voor het vee van uw familie. Op 23 december 2013 was u samen met vijf andere personen in de velden met het vee. Op dat moment werd uw dorp, Akoka, aangevallen door leden van de Dinka-stam.

U zag vanop de velden dat het dorp in brand werd gestoken, en u ontmoette mensen uit het dorp die het dorp ontvluchtten. U vluchtte samen met hen naar de stad Malakal, alwaar uw ouders en uw familie zich bij u voegden. U bleef drie dagen in de stad Malakal. In deze stad voerden leden van de Nuerstam controles uit, om Dinka-stamleden te zoeken. Onder leiding van een VN-organisatie, werd u samen met uw dorpelingen naar de stad Renk gebracht, ten noorden van de stad Malakal. U verbleef er vijf dagen, waarna u verder trok richting de stad Kosti, in Soedan. U reisde daarna naar Khartoem, alwaar u ongeveer tien maanden verbleef. Daarna reisde u verder naar Libië, en Italië. Uiteindelijk kwam u aan in België, op 28 augustus van het jaar 2017. U verbleef sindsdien aan het Noordstation in Brussel.

Op 5 september van het jaar 2017 werd u door de Belgische politie gearresteerd, en op 8 september 2017 werd u in het gesloten centrum in Steenokkerzeel geplaatst. U ontmoette er een delegatie van de Soedanese ambassade. U werd uiteindelijk geïdentificeerd als de heer A. M., geboren op 9 september 1991, op een onbekende plaats. Er werd op uw naam een laissez-passer afgegeven, en men heeft gepoogd u terug te leiden naar Soedan, op 11 oktober 2017. U heeft zich echter verzet. Op 31 oktober 2017 diende u een verzoek in tot internationale bescherming, in België. Er werd eveneens geprobeerd om u te repatriëren naar Italië, maar dit ging niet door aangezien u werd vrijgelaten uit het centrum. U bent na uw vrijstellingen nog een aantal keren aangetroffen zonder geldige verblijfsdocumenten, onder meer in Brussel, Kortrijk en Zeebrugge. Uiteindelijk werd u in het gesloten centrum van Merksplas geplaatst, op 27 september 2018. Op 8 oktober werd u door de politie in de gevangenis van Sint-Gillis geplaatst, op verdenking van mensensmokkel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn **volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.*

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Zuid-Soedanese nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevestigd en beoordeeld. Indien u beweert de Zuid-Soedanese nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Zuid-Soedan te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Zuid-Soedanese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Er dient opgemerkt dat u uw beweerde Zuid-Soedanese nationaliteit, niet aannemelijk heeft weten te maken. U kan niet aannemelijk maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Akoka, in de staat Upper Nile, in Zuid-Soedan. Zowel de kennis van uw onmiddellijk leefomgeving en etnische groep, als uw kennis over de politieke gebeurtenissen in uw regio, zijn absoluut beperkt en ondermaats.

Vooreerst, dient opgemerkt, dat u doelbewust heeft getracht om de Belgische autoriteiten te misleiden. Wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud, dat doorging op 19 november 2018, werd gevraagd naar uw familie en hun verblijfplaats, legde u meerdere verklaringen af die **tegenstrijdig** waren met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk op 13 november 2017. Zo vertelde u, voor de medewerker van het CGVS, dat uw moeder zich tot voor kort in Oeganda bevond, maar dat zij, samen met de rest van uw familie, had besloten om terug te keren naar Zuid-Soedan (zie notities CGVS, p.19 en p.21). U stelde niet te weten of zij op dit moment nog in Oeganda verblijven. Nochtans had u voor de DVZ verklaard dat uw moeder was gestorven bij de geboorte van uw zus Z. (zie Verklaring DVZ, p.7, punt 17). Gesteld dat u voor de DVZ had aangegeven dat uw moeder overleden was, antwoordde u dat zij leeft, maar dat u tijdens het interview met een medewerker van de DVZ – terwijl u in het gesloten centrum te Steenokkerzeel verbleef – gewoon alles heeft gezegd om uit het centrum te geraken (zie notities CGVS, p.20). Nogmaals gevraagd om welke redenen u dan heeft verteld dat uw moeder was gestorven, en dus niet de waarheid heeft gesproken voor de DVZ, zei u dat u gedwongen werd om dit [het interview met de medewerker van DVZ] te doen, en zei u dat u dacht dat u sowieso zou worden teruggezonden naar Soedan. Deze verklaringen zijn echter absoluut niet afdoende voor een dergelijke misleiding van de Belgische instanties. Te meer, omdat dit niet de enige tegenstrijdigheid was die tijdens het persoonlijk onderhoud op 19 november 2018 naar boven kwam. Zo werden ook de namen van uw broers en zussen gevraagd, en u vertelde dat uw ouders vijf kinderen hadden, namelijk F., A., N., Z. en uzelf. U had echter tijdens het interview met de medewerker van de DVZ uw broer F. niet vermeld, maar wel uw zus J. (zie Verklaring DVZ, p.7, punt 17). Met deze vaststellingen geconfronteerd, wijzigde u opeens uw verklaringen, en stelde u dat J. ook een zus is van u, en dat uw ouders dus zes kinderen hebben. U stelde dat ze zich allemaal in Soedan bevinden. Nochtans, wat betreft uw zus Z., had u eerder - tijdens uw interview met een medewerker van de DVZ – verklaard, dat zij zich in België bevindt, en dat zij met u was meegereisd uit Zuid-Soedan (zie Verklaring DVZ, p.7, punt 17). Opnieuw geconfronteerd met deze tegenstelling, antwoordde u – hoogst opmerkelijk – dat u, nadat u vier maanden in het [gesloten] centrum was, had gezegd dat u uw zus had meegebracht, maar dat u slechts poogde om de autoriteiten te misleiden. U had eveneens niet de waarheid gesproken over uw oom, waarvan u voor de DVZ had aangegeven dat hij zich in Europa bevond (zie notities CGVS, p.21). U gaf toe alles moeilijker te willen maken voor hen [de DVZ], en dat u daarom had verteld dat u een oom had die in Europa woonde, en een zus die in België was. **Er kan dus enkel worden vastgesteld dat u doelbewust trachtte om de Belgische instanties te misleiden betreffende uw familie en hun verblijfplaats, en zodoende wordt de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties reeds ernstig ondermijnd.**

Gegeven bovenstaande vaststellingen, komt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit het dorp Akoka, in de staat Upper Nile [op heden Central Upper Nile - zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier], in Zuid-Soedan, ernstig op de helling te staan. **Echter, naast het feit dat u de Belgische autoriteiten poogde te misleiden, kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan uw beweerde herkomst.** Zo weet u bitter weinig over de geografische omgeving van uw dorp, Akoka, en over de milities en groeperingen die in dit gebied aanwezig zijn. Bijgevolg blijkt uw kennis over uw beweerde regio van herkomst absoluut ondermaats. Ook wat betreft de etnische groep waartoe u stelt te behoren, dient opgemerkt, dat uw kennis danig ontoereikend is.

Ten eerste, wat betreft de geografische omgeving van uw dorp, Akoka, en het district Malakal, dient opgemerkt dat uw kennis uiterst beperkt is.

Zo blijkt u zelfs niet eens de juiste ligging van uw **geboortedorp Akoka** te kunnen aangeven. U situeerde het dorp Akoka immers ten westen van de door u genoemde stad Malakal (zie notities CGVS, p.4). Echter, volgens informatie dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd, bevindt het dorp Akoka zich ten noordoosten van de stad Malakal, en niet ten westen, zoals u verkeerdelijk beweerde. Gevraagd of u namen van dorpen kunt noemen die in de buurt liggen van uw dorp Akoka, antwoordde u dat er enkel zeer kleine plaatsen zijn die geen naam hebben (zie notities CGVS, p.4). Gevraagd of er geen grotere plaatsen zijn in de buurt die wél een naam hebben, zei u dat de grootste plaats de stad Malakal is, en dat uw dorp [Akoka] niet ver van deze stad verwijderd is. Er dient echter opgemerkt dat het dorp Akoka op 69 kilometer van de stad Malakal gelegen is (zie informatie dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd), hetgeen bezwaarlijk een nabijgelegen plaats kan worden genoemd. Informatie geeft ook aan dat er wel degelijk meerdere plaatsen en dorpen rond het dorp Akoka gelegen zijn. De meest nabij gelegen grotere plaats is de stad Kodok, dat ten noordwesten van het dorp Akoka gelegen is, aan de andere kant van de rivier. Echter, u bleek deze stad geenszins te kennen (notities CGVS, p.15). Gevraagd of er dorpen op de weg naar de stad Malakal zijn gelegen, antwoordde u bevestigend, en stelde u dat het dorp **Rammash** op die weg ligt (zie notities CGVS, p.26). U voegde eraan toe dat dit een klein dorp is, net zoals het dorp Akoka. Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u opnieuw de kans gegeven om meer te vertellen over uw geografische omgeving. Zo stelde u dat de enige weg die uit uw dorp vertrok, de weg naar de stad Malakal was (zie notities CGVS, p.10). U zei twee keer in de stad Malakal te zijn geweest om er koeien te verkopen (zie notities CGVS, p.11). U was er te voet heengegaan. Er werd u gevraagd of u andere dorpen kan opnoemen die in de buurt van de stad Malakal liggen, en u antwoordde dat u twee à drie namen kent, en de markt [van Malakal], omdat u erheen ging. Echter, gevraagd om de door u gekende dorpen op te noemen, bleek u opnieuw enkel het dorp Rammash te kennen, en stelde u dat u eerst het dorp Rammash tegenkomt op weg naar de stad Malakal, en daarna onmiddellijk [de stad] Malakal zelf bereikt. U voegde eraan toe dat er geen andere dorpen liggen in de buurt van Malakal. Er dient echter opgemerkt dat het dorp "Rammash" op geen enkele van de beschikbare – en gedetailleerde – landkaarten werd teruggevonden. Uit de informatie in het administratieve dossier, komt wel naar voor dat u op zijn minst het dorp Diwo had moeten tegenkomen op weg naar de stad Malakal, een dorp dat u geenszins vermeldde. Wat betreft dorpen die zich in de buurt van de stad Malakal bevinden, werden enkele namen van deze dorpen u letterlijk voorgelezen, maar u bleek opnieuw geen van deze dorpen te herkennen (zie notities CGVS, p.14-15). Zo was u onwetend over de dorpen Odog, Bum, Athakong en Alal (zie notities CGVS, p.15-16). U meende dat de dorpen Odog en Athakong delen waren van de stad Malakal, en de dorpen Bum en Alal kende u niet.

Gezien u aangaf uw regio te zijn ontvlucht vanuit de stad Malakal, via de stad Renk (zie notities CGVS, p.6), werd u ook de kans gegeven om aan te geven of u dorpen of plaatsen kent op weg naar de stad Renk, maar opnieuw moest u een antwoord schuldig blijven (zie notities CGVS, p.11). U zei enkel – heel algemeen – dat er veel dorpen daar op die weg liggen, en dat ze er gewoon in de jungle leven. U stelde – nietszeggend - dat er niet veel te zeggen was over de namen van de dorpen op die weg. Gesteld dat deze huizen op bepaalde plaatsen staan, en gevraagd of deze plaatsen dan geen naam hebben, antwoordde u – absoluut vaag – dat deze plaatsen uiteraard een naam hebben, maar dat het in de lokale Dinka-taal is, een dialect. Gevraagd of u dan de namen van die plaatsen niet in Dinka kan vertellen, zei u – de vraag ontwijkend - dat de namen hetzelfde zijn als de naam van uw dorp, namelijk Akoka, en dat Akoka de naam is van uw stam. U vermeldde enkel het dorp Bor op de weg naar de stad Renk, wat absoluut merkwaardig is, gezien Bor een stad betreft in de staat Jonglei, gelegen op ongeveer 370km ten zuiden van de stad Malakal (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Nog vreemder is het feit dat u aangaf Bor te hebben bezocht toen u jong was, waarna u opnieuw vermeldde dat deze plaats op de weg naar de stad Renk ligt (zie notities CGVS, p.14).

Dat u geen enkel dorp in de buurt van uw eigen dorp Akoka zou kunnen opnoemen, dat u geen enkel dorp in de buurt van de stad Malakal kent, of bij naam herkent wanneer ze u letterlijk werden voorgelezen, en dat u eveneens geen enkel dorp kan opnoemen op de weg naar de stad Renk, is dan ook danig weinig geloofwaardig en doet enkel afbreuk aan de door u beweerde herkomst uit het dorp Akoka, in de district Malakal.

Ten tweede, wat betreft de kennis over uw **etnische afkomst**, kan enkel worden vastgesteld dat u danig onwetend bent, en dat uw kennis **absoluut ondermaats** te noemen is. Gevraagd van welke etnische groep u afkomstig bent, antwoordde u dat u tot de stam Selehab behoort (zie notities CGVS, p.17). U stelde dat deze naam een andere naam is voor de stam Bargo, welke u had opgegeven bij uw interview voor de DVZ. U stelde dat uw moeder behoorde tot de stam Shilluk. **Uw kennis over deze beide stammen blijkt echter zeer summier.**

Wat betreft uw stam **Bargo**, bleek u niet te weten waar deze stam vooral voorkomt, maar stelde u dat uw vader vooral familieleden heeft in Darfoer [in Soedan] (zie notities CGVS, p.18). U wist niet of er nog een andere naam bestond voor de stam Bargo, en u wist niet hoe de taal van de Bargo werd genoemd (zie notities CGVS, p.22). U stelde dat de taal eveneens Bargo genoemd werd. Gevraagd of er substammen zijn binnen de stam Bargo, vroeg u of u andere stammen moest opnoemen (zie notities CGVS, p.21). Verduidelijkt dat er werd gevraagd om substammen op te noemen, zei u enkel de namen Bargo en Selehab te kennen (zie notities CGVS, p.22). Nogmaals verduidelijkt wat met de vraag werd bedoeld, antwoordde u geen idee te hebben over substammen. U stelde dat uw vader enkel vertelde over de naam van uw stam, namelijk Bargo Selehab. U zei ook iets gehoord te hebben over de Woday, en voegde eraan toe dat dit een deel was van uw clan. U heeft nooit gehoord over enige leiders van de Bargo-stam, en u zei dat het systeem van stamhoofden niet bestaat in Zuid-Soedan. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u opnieuw de kans gegeven om meer over uw etnische herkomst te vertellen, maar u antwoordde opnieuw dat u het niet weet (zie notities CGVS, p.31). U stelde dat u met uw vader praatte, en dat hij u verhalen vertelde, maar dat u niet weet hoe u daarover moet vertellen. Daarop werd u een laatste keer de kans gegeven meer over de stam Bargo te vertellen, maar u stelde niet genoeg informatie te hebben over uw stam (zie notities CGVS, p.32). **Buiten het feit dat u überhaupt weinig weet te vertellen over de Bargo-stam, staan uw antwoorden eveneens in contrast met beschikbare informatie.** Volgens informatie, die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, zijn de Bargo een deel van de Maba, die vooral voorkomen in de bergen in het oosten van Tsjaad. Zij komen ook voor in het westen van Soedan. Hun taal wordt eveneens Maba of Mabang genoemd. Echter, gevraagd of u de term “Maba” kende, antwoordde u er niet van te hebben gehoord (zie notities CGVS, p.23). Volgens dezelfde informatie hebben stamhoofden nog steeds veel prestige en macht onder de Maba-stam, hetgeen in schril contrast staat met uw antwoorden, namelijk dat u nooit over enige leiders van de Bargo-stam heeft gehoord, en dat het systeem in Zuid-Soedan niet bestaat (zie notities CGVS, p.22). **Gezien u stelde dat u zelf tot de Bargo-stam behoort, en dat er ook een groot aantal Bargo in uw regio, en met name de stad Malakal, wonen, kan niet worden ingezien hoe u dergelijk weinig informatie over deze stam kan verschaffen.**

Wat betreft de stam van uw moeder, namelijk **Shilluk**, was uw kennis opnieuw ondermaats. U wist te vertellen dat de Shilluk oorspronkelijke bewoners van het gebied [Upper Nile] zijn, maar u voegde er onmiddellijk aan toe niet veel informatie over hen te hebben omdat u thuis Arabisch sprak (zie notities CGVS, p.23). Ook het Bargodialect bent u niet echt machtig. Wat betreft de taal van de Shilluk, stelde u dat het geen naam heeft, en u zei ook het niet te spreken (zie notities CGVS, p.24). Deze verklaringen zijn echter in tegestelling tot wat u had verklaard tijdens uw interview met een medewerker van de DVZ (zie Verklaring betreffende procedure, punt 2). U had voor de ambtenaar van de DVZ immers verklaard dat u de taal van de Shilluk machtig was, en dat het persoonlijk onderhoud voor het CGVS in deze taal zou kunnen doorgaan. Geconfronteerd met deze vaststelling, en gevraagd om welke redenen u tijdens uw interview met de ambtenaar van de DVZ had verklaard deze taal wél te spreken, antwoordde u slechts – weinig ernstig – dat u bedoelde dat u de taal begrijpt, maar dat u het niet spreekt. **Er dient echter opgemerkt dat deze tegenstrijdigheden de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw ernstig ondermijnen.** Bovendien, geeft informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – aan dat de taal van de Shilluk-stam wel degelijk een naam heeft, namelijk Dhog Chollo. Geconfronteerd met deze term, Dhog Chollo, stelde u het echter niet te kennen, en voegde u er – opnieuw zeer weinig ernstig – aan toe dat het gemakkelijk is voor een medewerker van het CGVS om dit allemaal te weten, omdat zij het op internet kunnen opzoeken, maar dat het niet gemakkelijk is voor u (zie notities CGVS, p.25). **Deze opmerking snijdt echter absoluut geen hout.** U heeft immers aangeven dat uw moeder behoort tot de etnische groep Shilluk (zie notities CGVS, p.17), en eveneens stelde u, reeds uw hele leven, samen met de stam Shilluk in het dorp Akoka te wonen (zie notities CGVS, p.13). **Men kan dus op zijn minst verwachten dat u weet hoe de taal van de Shilluk heet, zonder dat u het op het internet moet opzoeken.** Verder, stelde u dat er geen substammen van de Shilluk bestaan, en dat de Shilluk-stam vooral voorkomt in de dorpen Bantiyu en Abiye, op de grens met Soedan (zie notities CGVS, p.23-24). Het enige wat u over de traditie van de Shilluk kon vertellen is – uiterst vaag – dat zij een soort van gemeenschappelijke tradities hebben, zoals het bespelen van het instrument Nugara, en een klederdracht voor gevechten (zie notities CGVS, p.24). U verklaarde niets te weten over de geschiedenis van de Shilluk, en niets te kunnen vertellen over hun koning, daar u stelde dat er geen Shilluk-koninkrijk was (zie notities CGVS, p.24). Opnieuw gevraagd of u zeker bent dat er nooit een Shilluk-koninkrijk is geweest, antwoordde u ontkennend, en stelde u dat u enkel weet wat de geschiedenis van de Dinka vermeldt, en dat men zegt dat zij [de Dinka] afkomstig zijn uit Oeganda (zie notities CGVS, p.25). **Dat u meer zou kunnen vertellen over de geschiedenis van de etnische groep Dinka dan uw eigen etnische groep, namelijk Shilluk, is dan ook uiterst merkwaardig.**

Over de etnische groep Shilluk kon u immers niets noemenswaardig vertellen, en bovendien was de informatie die u wél verschaftte gewoonweg foutief. Zo geeft informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier - aan dat er reeds sinds het jaar 1454 een Shilluk-koninkrijk bestaat in het gebied waar u uw hele leven heeft gewoond. De belangrijkste steden van de Shilluk zijn immers [de steden] Malakal, Kodok, Tonga en Wad Akon. Echter, twee van deze steden, namelijk Kodok en Tonga, bleek u geenszins te kennen (zie notities CGVS, p.15-16). Ook de oude naam van de stad Kodok, namelijk Fashoda, bleek u niet te herkennen (zie notities CGVS, p.24). **Dat u verklaarde dat er nooit een Shilluk-koninkrijk heeft bestaan, geeft enkel aan dat u geen enkele affiniteit heeft met de stam Shilluk, en bij uitbreiding met het gebied waar u beweerdelijk uw hele leven heeft gewoond, namelijk de staat Upper Nile [op heden Central Upper Nile].**

Ten derde, wat betreft uw kennis over politieke gebeurtenissen, rebellengroeperingen en de algemene situatie in uw beweerde regio van herkomst, en bij uitbreiding in heel Zuid-Soedan, kan enkel worden opgemerkt dat deze **schier ontoereikend** is. Gevraagd welke legers of rebellengroepen in uw regio actief zijn, zei u dat u gewoon hoorde over gevechten, maar dat u de groepen duidelijk zag wanneer het conflict begon tussen Riek Machar en Salva Kiir (zie notities CGVS, p.13). Gevraagd wie de leden zijn van het regeringsleger – gezien u eerder had gesteld dat in de stad Malakal een trainingsbasis was voor leden van het regeringsleger (zie notities CGVS, p.12-13) – zei u dat het leden zijn van de etnische groep Dinka, die het team zijn van Riek Machar, maar toch niet echt. Gezien uw uitleg niet heel duidelijk was, werd u opnieuw gevraagd of de personen die in het trainingskamp worden getraind leden zijn van de Dinka-stam, maar u antwoordde – ontwijkend – dat het leger van het land [Zuid-Soedan] er wordt getraind, en dat ze voor de regering werken. U stelde dat de heer Salva Kiir lid is van de Dinka-stam en aan het hoofd staat van dit leger. Gevraagd wie dan de heer Riek Machar is, antwoordde u – uw eerdere verklaring wijzigend – dat hij lid is van de Shilluk-stam, en dat hij de vice-president [van Zuid-Soedan] is. Gevraagd wat u over het conflict tussen deze heren weet, antwoordde u dat u hoorde dat Riek Machar president [van Zuid-Soedan] wilde worden, en dat zo een burgeroorlog ontstond tussen de etnische groepen Dinka, Shilluk en Nuer (zie notities CGVS, p.14). Gevraagd hoe de rebellengroepering van Riek Machar heet, antwoordde u enkel – opnieuw tegenstrijdig aan uw eerdere antwoorden - dat het de Nuer-stam was. Gevraagd of ze zichzelf een naam hebben gegeven, zei u daarover geen idee te hebben, en dat ze zich gewoon Nuer noemen, omdat het de naam is van hun stam. Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u opnieuw de kans gegeven om over de persoon Riek Machar te vertellen, maar die kans greep u geenszins (zie notities CGVS, p.28). U stelde enkel opnieuw dat hij vice-president was van Zuid-Soedan, en dat hij een coup wilde plegen om de regering te veranderen. Opnieuw werd u gevraagd wat de naam is van het leger van Riek Machar, maar u zei opnieuw dat u het enkel kende als een Nuer-leger, dat het vroeger een leger was voor de regering van Zuid-Soedan, maar dat het nu is opgesplitst en tot een stammenoorlog leidde (zie notities CGVS, p.29). **Dit was meteen het enige wat u over de oorlog in Zuid-Soedan, en het gebied waar u bent geboren, kon vertellen.** Volgens informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – is er inderdaad een conflict ontstaan tussen de heren Salva Kiir, lid van de Dinka-stam en Riek Machar, lid van de Nuer-stam. Salva Kiir staat aan het hoofd van de Sudan People's Liberation Army (SPLA), die voorheen actief was in Soedan, maar na de oprichting van Zuid-Soedan zich omvormde tot de regeringspartij van Zuid-Soedan. Hij regeerde samen met Riek Machar, maar nadat het conflict uitbrak creëerde Riek Machar een eigen rebellenbeweging, met stamleden van de Nuer, genaamd Sudan People's Liberation Army – In Opposition (SPLA-IO). U heeft deze – zeer bekende - bewegingen echter nergens spontaan vermeld, en wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud met deze namen geconfronteerd werd, had u er geen enkele informatie over (zie notities CGVS, p.29). U zei enkel erover te hebben gehoord, maar er niets over te weten. U zei geen enkel idee te hebben van politiek daar [in Zuid-Soedan]. Gezien dezelfde informatie ook aangaf dat andere rebellengroepen eveneens actief zijn in de Upper Nile-regio, zoals de White Army, de Gelweng en Tiweng, werd u eveneens met deze namen geconfronteerd, maar u bleek nooit over deze milities te hebben gehoord (zie notities CGVS, p.29). De heer John Olony [Uluny], leider van de Shilluk-rebellen, kende u evenmin (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). U wist niet eens of er in de Upper Nile-regio rebellengroeperingen waren die met de Shilluk waren geassocieerd, maar u stelde dat de Shilluk met de Nuer zijn geassocieerd (zie notities CGVS, p.25). Informatie geeft echter aan dat er wel degelijk Shilluk-milities bestaan, en dat zij zowel met de regeringsleden hebben gestreden, als met de oppositie. **Uit bovenstaande verklaringen, kan enkel worden vastgesteld, dat u bitter weinig kennis heeft van de gebeurtenissen in uw onmiddellijke leefomgeving en in de regio Upper Nile, de regio waar u beweerdelijk uw hele leven heeft gewoond. Uit uw verklaringen kan enkel opnieuw de conclusie worden getrokken dat u geen enkele affiniteit heeft met uw beweerdelijke regio van herkomst, en bij uitbreiding met Zuid-Soedan.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de staat [Central] Upper Nile, in Zuid-Soedan, en daadwerkelijk over de Zuid-Soedanese nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde Zuid-Soedanese herkomst en nationaliteit, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd eveneens **geconfronteerd** met het feit dat u bitter weinig weet over uw streek van herkomst, en zodoende werd u de kans gegeven hierover uitleg te verschaffen. U stelde echter dat u 22 jaar was wanneer u Zuid-Soedan verliet, dat u geen kans heeft gekregen om een telefoon of computer te bemachtigen, en dat u daarom niet kan weten wat er is gebeurd (zie notities CGVS, p.31). U zei dat het leven zeer anders was dan hier, dat u er enkel voor het vee zorgde, en dat dit alles was dat u wist. Deze verklaringen zijn echter absoluut niet afdoende. Van een jongeman van 22 jaar – die bovendien de vrees heeft om gedwongen te worden gerekruteerd door één van de aldaar actieve milities bij terugkeer naar Zuid-Soedan (zie notities CGVS, p.26) – en die zijn hele leven in de streek Upper Nile heeft gewoond, kan wel degelijk worden verwacht dat hij op zijn minst enige kennis heeft van zijn geografische omgeving, zijn etnische achtergrond, en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd dan ook uitdrukkelijk gevraagd of u werkelijk afkomstig was uit de streek Upper Nile, en of u werkelijk de etnische achtergrond heeft die u beweerde te hebben, maar u bleef volharden in uw verklaringen afkomstig te zijn uit het dorp Akoka, provincie Upper Nile, in Zuid-Soedan (zie notities CGVS, p.33).

Ten slotte, dient opgemerkt, dat uw laattijdig verzoek tot internationale bescherming in België, afbreuk doet aan de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in uw land van herkomst, namelijk Zuid-Soedan. U verklaarde Zuid-Soedan te hebben verlaten aan het begin van het jaar 2014 (zie notities CGVS, p.26). U kwam in het midden van de maand juni van het jaar 2017 aan in Italië (zie Verklaring DVZ, p.14, punt 37). Uw vingerafdrukken werden er genomen (zie notities CGVS, p.4), maar u vroeg er geen internationale bescherming aan (zie notities CGVS, p.7). Op 28 augustus 2017 kwam u aan in België. **Er dient opgemerkt dat u twee maanden heeft gewacht alvorens een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat een persoon die een oprechte vrees voor vervolging koestert, binnen een redelijk termijn internationale bescherming zoekt. Echter, u bleek enkel een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend nadat men had gepoogd om u terug te leiden naar uw land van herkomst.** U stelde dat men poogde u terug te zenden naar Soedan, maar dat u dit weigerde (zie notities CGVS, p.9). Door de grote druk die op u werd geplaatst, heeft u uiteindelijk besloten om internationale bescherming te vragen. Later tijdens het persoonlijk onderhoud, zei u dat u eigenlijk naar het Verenigd Koninkrijk wilde reizen, maar dat dit niet lukte (zie notities CGVS, p.26). **Dat u slechts een verzoek tot internationale bescherming indiende wanneer u reeds twee maanden in België was, namelijk nadat u was vastgehouden in een gesloten centrum (zie notities CGVS, p.4), en nadat men poogde u terug te leiden naar uw land van herkomst, doet dan ook danig afbreuk aan de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in Zuid-Soedan zouden hebben voorgedaan.** Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u slechts een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend na deze repatriëringspoging, maar uw antwoorden zijn slechts uiterst merkwaardig te noemen, en bovendien **weinig serieus**. U zei dat u was aangekomen in België op 28 augustus 2017, en dat u verbleef aan het Noordstation in Brussel (zie notities CGVS, p.9). U werd er op 5 september 2017 opgepakt, en in een gesloten centrum geplaatst. U stelde dat u in deze korte periode dat u in België verbleef, niets had gehoord over een procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, en dat u er evenmin over te horen kregen nadat u was opgepakt. U stelde slechts over een dergelijke procedure te hebben gehoord in het gesloten centrum in Steenokkerzeel [Zaventem]. Eveneens zei u eigenlijk naar het Verenigd Koninkrijk te willen doorreizen (zie notities CGVS, p.26). U diende uiteindelijk een verzoek tot internationale bescherming in op 31 oktober 2017 (zie notities CGVS, p.10). **Er dient opgemerkt dat deze verklaringen absoluut niet afdoende zijn.**

Dat u niet van plan was om in België internationale bescherming aan te vragen als u er aankwam, en daarenboven pas bescherming vroeg wanneer u daartoe werd gedwongen, ondermijnt enkel de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging. U heeft slechts een verzoek tot internationale bescherming ingediend nadat u werd opgesloten in het gesloten centrum te Steenokkerzeel, nadat u werd geïdentificeerd door de Soedanese delegatie, en nadat men heeft gepoogd om u naar Soedan terug te leiden.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggeleid mag worden naar Zuid-Soedan, daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring te beschikken over de Zuid-Soedanese nationaliteit."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker heeft beschouwingen omtrent de uitoefening van het recht van verzoeker op een werkelijk beroep.

Verzoeker stelt:

"De beslissing werd nooit betekend aan verzoeker, die in de gevangenis van Sint-Gillis wordt vastgehouden.

Het administratief dossier bevat geen bewijs van de kennisgeving van de beslissing. Er is inderdaad geen handtekening van verzoeker op de akte van kennisgeving.

Daarom is de termijn waarbinnen onderhavig beroep zou moeten worden ingediend niet beginnen te lopen.

2.

Uit een lange discussie met het CGVS (stukken 3) blijkt dat de termijn waarbinnen onderhavig beroep zou moeten worden ingediend worden 30 dagen belooft en niet 10 dagen (zoals het CGVS aanvankelijk beweerde).

Inderdaad bepaalt artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet :

De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

Het wordt niet betwist dat verzoeker momenteel in de gevangenis van Sint-Gillis wordt vastgehouden (preventieve detentie) na zijn aanklacht door de onderzoeksrechter op verdenking van mensensmokkel.

De gevangenis van Sint-Gillis is geen "welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering".

3.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State nummer 215.577 van 5 oktober 2011 (stuk 4). De Raad was van mening dat "la réduction du délai de recours à quinze jours prévue par l'alinéa 2 de cette disposition ne s'applique qu'à l'étranger qui est administrativement détenu ou maintenu dans un lieu déterminé, ou mis à disposition du gouvernement, en vue de faciliter son éloignement par la contrainte, et non à l'étranger qui est détenu pour une autre cause, par exemple en vertu d'une condamnation pénale ».

(Vrije vertaling : “de verkorting van de beroepstermijn tot vijftien dagen zoals voorzien in alinea 2 van deze bepaling, enkel toepasselijk is op een vreemdeling die administratief of op een welbepaalde plaats wordt vastgehouden of ter beschikking van de regering is gesteld, ten einde zijn gedwongen uitzetting te vergemakkelijken, en niet op de vreemdeling die wordt vastgehouden om een andere reden, bijvoorbeeld krachtens een strafrechtelijke veroordeling.”).

Als het juist is dat artikel 39/2 inmiddels is gewijzigd en dat de beroepstermijn tot tien dagen is verkort, blijft de redenering van de Raad van State relevant.

4.

De korte termijn waarbinnen onderhavig beroep zou moeten worden ingediend, staat in fel contrast met de traagheid waarmee verweerster haar administratief dossier heeft verzonden (stuk 8)."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Voorafgaand betwist verzoeker de mogelijkheid tot uitoefening van een recht op werkelijk beroep nu het dossier geen bewijs van kennisgeving van de beslissing bevat en er discussie bestaat over de beroepstermijn.

Verweerder herhaalt, zoals ook blijkt uit de correspondentie gevoerd met het CGVS (stuk 3 verzoekschrift), dat uit art. 39/57 van de Vreemdelingenwet blijkt dat "het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht: 1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;"

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op donderdag 29 november 2018 bij aangetekende brief verstuurd werd naar de door de verzoeker gekozen woonplaats, zijnde Avenue Ducpétiauxlaan 106, 1060 Sint-Gillis. Naar luid van artikel 39/57, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. Naar luid van artikel 39/57, §2, 2° van bovengenoemde wet begint de in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijn te lopen, wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag. Te dezen werd de brief die de bestreden beslissing bevat, op donderdag 29 november 2018 overhandigd aan de postdiensten. Dinsdag 4 december is als derde werkdag derhalve de dag van de kennisgeving en de eerste dag van de beroepstermijn, zodat donderdag 13 december 2018 de vervalddag is. De kwestieuze beroepstermijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. Het op 28 december 2018 ingediende beroep is laattijdig en bijgevolg kennelijk onontvankelijk."

2.3. De Raad treedt verzoeker bij waar hij aanvoert: *"de gevangenis van Sint-Gillis is geen "welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering""*.

De beroepstermijn bedraagt aldus dertig dagen.

Verweerder kan niet gevolgd worden waar aangevoerd wordt dat het beroep onontvankelijk is wegens laattijdigheid.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing de schending inhoudt van artikelen 51/4 en 57/5quater van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview op het CGVS zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 verhindert niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst.

Met betrekking tot het feit dat de tolk van het Arabisch naar het Engels vertaalde, repliceer verweerder terecht dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de verzoeker vertaalt, dit rechtstreeks moet toen naar de taal van de procedure. Artikel 51/4 wordt niet geschonden omdat de tolk Arabisch zich bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Deze wetsbepaling regelt immers enkel de taal die wordt gebruikt bij het eigenlijke onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. *In casu* werd verzoekers asiëldossier toegewezen aan de Nederlandse taalrol waardoor de dossierstukken en de bestreden beslissing in het Nederlands dienen opgesteld te worden.

Waar verzoeker aanvoert dat door het gebruik van Engels de notities niet beschouwd kunnen worden als een getrouwe weergave van het persoonlijk onderhoud en dat de wet vereist dat de taal van het geschreven transcript degene is die tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gesproken, repliceert verweerder terecht dat uit artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat het een vereiste is dat de taal waarin het onderhoud plaatsvond dezelfde is als deze waarin de notities worden opgesteld, maar slechts dat deze een getrouwe weergave zijn van de gestelde vragen en antwoorden en voldoen aan bepaalde vereisten.

Verzoeker haalt ook geen enkel concreet vertaalprobleem aan. Verzoeker formuleert in het verzoekschrift evenmin opmerkingen omtrent het feitenrelaas in de bestreden beslissing zodat aangenomen moet worden dat dit feitenrelaas overeenstemt met zijn afgelegde verklaringen; derhalve toont hij niet concreet aan dat er zich vertaalproblemen voordeden. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

“- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;

- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;

- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;

- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;

- artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Verzoeker stelt dat de contradicties (onder meer de gezinssamenstelling) die werden aangehaald geen belangrijke elementen betreffen en te verklaren zijn. Hij wijst op de slechte behandeling die hij van de Belgische autoriteiten heeft gekregen en op de risico's omwille van de samenwerking tussen de DVZ en de Soedanese autoriteiten en verwijst hierbij naar een aantal rapporten over mensenrechtenschendingen in Soedan. Verzoeker wijst erop dat DVZ hem probeerde uit te zetten hoewel hij reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend en hij terecht wantrouwen tegenover de Belgische autoriteiten voelde.

Verzoeker verwijst naar zijn slechte behandeling door de Dienst Vreemdelingenzaken en de bevelen tot het grondgebied te verlaten en pogingen tot repatriëring.

Verzoeker beklemt toont dat alle verhoren waaraan verzoeker werd onderworpen plaats vonden in gesloten instellingen, namelijk het gesloten centrum voor het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken en de gevangenis van Sint-Gillis voor het interview met het CGVS, plaatsen die weinig geschikt zijn om een klimaat van vertrouwen tegenover de overheid te scheppen.

Inzake de situering van het dorp Akoka ten opzichte van Malakal en de omgeving (Renk) stelt verzoeker:

“Het eerste verwijt dat verzoeker het dorp Akoka niet kon situeren ten opzichte van de stad Malakal lijkt in eerste instantie volledig misplaatst omdat het een persoon betreft die nooit school heeft gelopen en bovendien ongeletterd is, en herder van beroep.

Ondervraagd over zijn kennis van de windstreken, heeft verzoeker het over Oost en West, Zuid en Noord, maar is hij niet bekwaam om zich te oriënteren op basis hiervan. In heel zijn leven heeft hij overigens nooit geleerd om een kaart te lezen.

Het tweede verwijt is niet ernstig: het is juist te beweren dat de stad Malakal de grootstad is die het dichtst bij zijn dorp gelegen is. Op schaal van Soedan is een afstand van 69 kilometer inderdaad klein te noemen en is het normaal om te spreken over een nabijgelegen stad. Verzoeker vermeldde bovendien een wijk van Malakal, een legerkamp, een momenteel gesloten oude universiteit, een VN-beschermingssite voor burgers, de school en ten slotte de markt (persoonlijk onderhoud, met name pp. 12, 14 en 31); al deze concrete elementen getuigen van een persoonlijke kennis van die plaatsen. Wat het dorp Kodok betreft, daar is verzoeker, die zijn dorp en de omgeving nooit heeft verlaten) nooit geweest en hij kent het niet, te meer dat het dorp – zoals het CGVS opmerkt, aan de overkant van de rivier ligt. Overigens gaat het om een veel kleiner dorp dan Malakal of Melut, een stad die meer in het Noorden ligt en waarvan verzoeker de naam kent (persoonlijk onderhoud, p. 15). Bovendien heeft verzoeker het dorp Rammash genoemd dat op de weg naar Malakal ligt, wat wijst op een concrete kennis van de regio, die de onnauwkeurige landkaarten in handen van het CGVS niet kunnen bevestigen. Op de kaarten die te raadplegen zijn via OpenStreetMap treft men overigens op de weg tussen Akoka en Malakal schaduwzones aan (eenvoudige gehuchten), maar waaraan geen naam is toegekend. Rammash is een van die gehuchten. Voor het overige verschijnt het dorp Diwo op geen van de landkaarten uit het administratief dossier zodat de aangevoerde reden niet pertinent blijkt. En ten slotte komen de dorpen Odoq, Bum, Athakong en Alel evenmin voor op de onleesbare kaarten uit het administratief dossier. Het lijkt er zelfs op dat het CGVS de naam Odoq verwacht met Ogod One, een dorp aan de rand van Malakal zoals blijkt bij raadpleging van de site <https://www.openstreetmap.org/search?query=malakal#map=14/9.6120/31.7355> (stuk 12).

Het lijkt nochtans normaal dat een analfabeet zoals verzoeker de namen niet kent van de dorpen die hij één enkele keer in zijn leven doorkruiste, toen hij zijn dorp ontvluchtte in de richting van Renk. Hij herinnert zich vaag een gehucht met de naam Bor dat hij als kind had bezocht, dat niets te maken heeft met de stad Bor. Ten slotte blijkt uit de landkaarten die zich in het administratief dossier bevinden dat de enkele weinige dorpen tussen Renk en Malakal niet gelegen zijn aan de weg naar Renk maar steeds iets naar achteren.

Algemeen gesteld doet het CGVS alsof het geen rekening houdt met het feit dat verzoeker zijn dorp praktisch nooit heeft verlaten.”

Inzake de kennis van etnische groepen stelt verzoeker:

“Het CGVS vergist zich totaal over de volksstam Bargo of Selehab. Het CGVS beschouwt ten onrechte dat die stammen een subgroep zijn van de Maba waarmee de bergstamme uit het Wadai gebergte worden bedoeld. Het CGVS verwarde in feite de volksstam Borgo met die van Bargo. De Borgo's zijn een onderdeel van de Maba en afkomstig uit Wadai (Oost-Tsjaad) terwijl de Bargo's een niet-Arabische stam zijn uit Darfoer in Soedan (stuk 13). Een summierende raadpleging van de Google database laat toe de vergissing van meet af aan te voorkomen en te vermijden dat de beschermingsambtenaar verzoeker tientallen volledig misplaatste vragen heeft gesteld over de Maba's, hun talen en gewoontes...

Het document uit het administratief dossier getiteld Darfur. Historical and contemporary aspects, spreekt op blz. 34 van Borgo en niet van Bargo, wat het CGRA niet kan zijn ontgaan, tenzij uit slechte wil. Aangezien verzoeker niet tot de Mabastam behoort, is het dossier getiteld Maba, Borgu in Sudan geenszins toepasselijk en is het ongepast te beweren dat de informatie die door verzoeker werden gegeven omtrent de Selehab worden tegengesproken door de informatie uit het administratief dossier.

Ondervraagd over zijn taalvaardigheden in Selehab, was verzoeker in staat om zonder aarzeling woordenschatvragen te beantwoorden (personeel onderhoud, p. 23). Zijn kennis van de taal van de etnische groep van zijn vader is daarom niet vatbaar voor debat.”

Inzake de stam van verzoekers moeder stelt verzoeker:

“Het CGVS geeft blijk van een zekere slechte wil als het beschouwt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn kennis van de taal van de Shilluk. Hij houdt vol dat hij die taal begrijpt, maar ze niet spreekt.

Bovendien bevindt het document waarnaar het CGVS in dat opzicht verwijst, getiteld « Verklaring betreffende procedure, punt 2 » niet in het dossier.

De opmerking van het CGVS als zou verzoeker niet weet dat de taal van de Shilluk Dhog Chollo heet, is totaal niet relevant, want de term dhog betekent taal en Chollo is een verbastering/variantie van Shilluk. Hierover aangesproken heeft verzoeker verklaard dat bewuste taal het dialect Shilluk heette (persoonlijk onderhoud, p. 24). De vraag van de beschermingsambtenaar draait in een kring : de taal van de Shilluk is de taal van de Shilluk en hieraan dient niets te worden toegevoegd.

Voor het overige heeft verzoeker getracht eraan te herinneren dat hij ongeletterd was en dat hij geen toegang had tot Internet zoals de beschermingsambtenaar; in zijn bestreden beslissing is het CGVS zo vrij om de spot te drijven met die nochtans zinnige opmerking.

Het moet worden onderstreept dat verzoeker de vraag over de substaten niet had begrepen, waarbij de beschermingsambtenaar de betekenis niet toelichtte en onmiddellijk overging tot de volgende kwestie van de religie (persoonlijk onderhoud, p. 23)

Voor het overige kon verzoeker de herkomstregio van de Shilluk en de twee voornaamste dorpen noemen, evenals hun christelijk geloof, een traditioneel muziekinstrument, een dialect dat verwant is met hun taal, kortom een aantal gegevens die toch getuigen van een zekere kennis voor een persoon die nooit school liep.

Er wordt niet tegengesproken dat verzoeker de geschiedenis van de Shilluk niet kent, maar zijn onwetendheid wordt verklaard door zijn gemis aan scholing en zijn herdersprofiel, factoren die het CGVS weigert in aanmerking te nemen."

Inzake de motivering omtrent politieke gebeurtenissen, rebellengroeperingen en de algemene situatie stelt verzoeker:

"Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen tegenstrijdigheden vaststelt, maar enkel een summiere kennis van de politieke gebeurtenissen en de gewapende groepen uit zijn streek van herkomst. Voor een herder die nooit school liep, verbaast zulks evenwel niet.

In zijn afgelegen streek werd hij niet rechtstreeks betrokken bij de conflicten die zijn land teisterden en bij de gewapende groepen en andere milities die erin optraden. Pas in december 2013 werd zijn leven van de ene dag op de andere overhoop gegooid en werd hij verplicht te vluchten."

Omtrent het laattijdig verzoek tot internationale bescherming stelt verzoeker:

"Het CGVS heeft geen begrip van de persoonlijke situatie van de asielzoeker, hoewel hij gedurende zijn verblijf in België door de Belgische autoriteiten werd mishandeld en de overgrote meerderheid van zijn tijd in detentiecentra (gesloten centra of gevangenis) doorbracht, onverminderd zijn vermoeden van onschuld en zijn status als persoon die om internationale bescherming verzoekt.

Als verzoeker uitlegt dat in september 2017, toen hij in een gesloten centrum werd geplaatst, hem geen informatie werd verstrekt over de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is deze verklaring consistent met de feedback van de procedure: DVZ heeft inderdaad alles geprobeerd om hem terug te sturen naar Soedan, zo ver dat hij samenwerkt met de bloeddorstige regering van Omar El-Bashir en hem op 23 september 2018 opdraagt terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs zonder wacht op de uitkomst van de internationale beschermingsprocedure (stuk 11)!

Het administratieve dossier bevat geen enkel bewijs dat de Belgische autoriteiten hem hebben ingelicht over de mogelijkheid om asiel aan te vragen toen hij in september 2017 werd gearresteerd.

Of het de vrees is om teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst of naar Soedan die hem ertoe heeft gebracht in België internationale bescherming te zoeken, is immers consistent met de situatie van een persoon die vreest voor vervolging in geval van terugkeer.

Deze laatste reden van de bestreden beslissing lijkt niet overtuigend."

Verzoeker besluit als volgt:

"Tot slot blijkt uit de analyse van de bestreden beslissing en het onderzoek van het administratief dossier dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake zijn etnische afkomst onvoldoende heeft beoordeeld, waaruit een groteske verwarring blijkt tussen de etnische groep van Selehab, ook bekend als Bargo, en een andere etnische groep, Borgo, die verbonden is met de Maba-volkeren. De motivering van de bestreden beslissing is dus onjuist en een nieuw onderzoek van het verzoek door het CGVS is noodzakelijk. Het nieuwe onderzoek van de zaak moet ten minste een nieuw gehoor van verzoeker en relevante vragen (!) over zijn Selehab etnische groep omvatten.

Een nieuwe instructie is des te noodzakelijker omdat de veiligheidssituatie in Zuid-Soedan zo ernstig is dat het CGVS, in overeenstemming met het standpunt van de UNHCR over de terugkeer naar Zuid-Soedan, de aandacht van de staatssecretaris op de situatie als volgt vestigt : "Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggesteund mag worden naar Zuid-Soedan, daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring te beschikken over de Zuid-Soedanese nationaliteit".

3.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *“Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights”*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *“Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie”*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *“Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk”*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, repliceert verweerder terecht dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

3.2.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn vermeende slechte behandeling door de Dienst Vreemdelingenzaken en de bevelen tot het grondgebied te verlaten en pogingen tot repatriëring, repliceert verweerder terecht dat deze in huidige procedure niet aanvechtbaar zijn en verzoeker hier andere stappen voor dient te ondernemen. Verzoeker brengt overigens geen begin van bewijs bij inzake zijn vermeende slechte behandeling.

3.2.6. Verzoeker voert aan dat hij de nationaliteit heeft van Zuid-Soedan.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingdefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés”*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming staat echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon *“die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil invoeren”* en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken.

Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit voldoende aantoot. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van deze partij. Naast de vraag of de aangehaalde redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, onderzoekt de Raad of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal. Daarbij gaat de Raad na of hij op grond daarvan kan beslissen, rekening houdend met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving. Deze kennis van de ruimere leefomgeving is uiteraard minder doorslaggevend en kan er alleszins niet toe leiden dat de onwetendheid inzake de onmiddellijke leefomgeving buiten beschouwing wordt gelaten, daar deze laatste kennis het meest bepalend is.

3.2.7. Inzake de motivering omtrent verzoekers geografische kennis van zijn vermeend land van nationaliteit verwijst hij naar hetgeen hij wel kent, zijn analfabetisme en het feit dat hij zijn dorp praktisch nooit heeft verlaten. Verzoekers verweer kan echter niet worden aangenomen. Uit zijn verklaringen, zoals terecht en pertinent aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker slechts zijn vermeend geboortedorp Akoka kon benoemen, de stad Malakal (die hij verkeerd situeerde in afstand en richting) en de stad Renk. Dit is volstrekt onvoldoende om zijn vermeende herkomst aan te tonen. Zelfs indien verzoeker een analfabete veehouder was die zijn dorp nagenoeg niet verliet, kan van hem een meer gedegen kennis van omliggende dorpen worden verwacht. Deze kennis is immers van praktisch nut voor het hoeden van zijn kudde en de mogelijke veehandel. Verzoekers gebrek aan kennis omtrent zijn directe geografische leefomgeving, zoals terecht vastgesteld in de bestreden motivering, is een belangrijke indicatie dat hij ongeloofwaardig is inzake zijn voorgehouden regio van herkomst.

Omtrent verzoekers kennis van de etnische groepen en zijn uiteenzetting over de Bargo en Borgo betreft (p. 12 van het verzoekschrift), repliceert verweerder terecht dat deze niet strookt met de werkelijkheid: de termen Bargo en Borgo worden inwisselbaar gebruikt om hetzelfde deel van de Maba-stam aan te duiden, zoals op correcte wijze werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Uit de bronnen die aan de nota van verweerder werden toegevoegd (de stukken 3 en 4 van respectievelijk Scriptsource en Ethnologue) blijkt ook dat beide namen voor dezelfde stam gebruikt worden, en dat ook UNHCR in een rapport zowel naar Bargo als Borgo verwijst om dezelfde stam aan te duiden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de aanvang van de procedure meldde dat hij het Shilluk kende en verklaarde deze taal voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en vragen over te beantwoorden ('verklaring betreffende procedure' van 13 november 2017, administratief dossier, document aanwezig in stuk 14). De verwijzing naar verzoekers analfabetisme, het niet begrijpen van de vragen en een aantal zeer algemene gegevens (een muziekinstrument, hun geloof) is niet afdoende om zijn vastgesteld gebrek aan kennis te verklaren inzake de stam en taal van de Shilluk te verklaren.

Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoeker, zeker binnen een samenleving waar de mondelinge overdracht van de geschiedenis van belang is, geen kennis heeft van het feit dat er een Shilluk-koninkrijk bestond in het gebied waar hij opgroeide en waartoe de stam van zijn moeder behoort

Verzoeker betwist niet dat hij een zeer beperkte kennis heeft van politieke gebeurtenissen, rebellengroeperingen en de algemene politieke situatie in zijn voorgehouden land van nationaliteit. Waar verzoeker stelt dat verweerder geen tegenstrijdigheden heeft vastgesteld, blijkt dat hij de motivering miskent waar deze opmerkt: *“U stelde dat de heer Salva Kiir lid is van de Dinka-stam en aan het hoofd staat van dit leger. Gevraagd wie dan de heer Riek Machar is, antwoordde u – uw eerdere verklaring wijzigend – dat hij lid is van de Shilluk-stam, en dat hij de vice-president [van Zuid-Soedan] is. Gevraagd wat u over het conflict tussen deze heren weet, antwoordde u dat u hoorde dat Riek Machar president [van Zuid-Soedan] wilde worden, en dat zo een burgeroorlog ontstond tussen de etnische groepen Dinka, Shilluk en Nuer (zie notities CGVS, p.14). Gevraagd hoe de rebellengroepering van Riek Machar heet, antwoordde u enkel – opnieuw tegenstrijdig aan uw eerdere antwoorden - dat het de Nuer-stam was.”*

Verzoeker voert aan dat hem geen informatie werd bezorgd over het indienen van een verzoek tot internationale bescherming en hij door de Belgische autoriteiten werd mishandeld. Daargelaten verzoekers gratuite en niet gestaafde bewering inzake mishandeling en gebrek aan informatie, dient redelijkerwijze te worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende verschillende maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Van verzoeker kan verwacht worden, mede gelet op diens omzwervingen om in België te geraken, dat hij geïnformeerd is omtrent de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Hierbij voegt zich de vaststelling dat uit het administratief dossier (stuk 11, ‘registratie gesprek bewoner’ van 6 oktober 2017) dat verzoeker eerst een verzoek om internationale bescherming wou indienen maar daar later weer op terug kwam.

Bij de voorgaande indicaties inzake verzoekers ongeloofwaardigheid omtrent zijn voorgehouden land van nationaliteit voegt zich de vaststelling dat verzoeker ten aanzien van DVZ *“alles moeilijker wilde maken”* (gehoor CGVS, p. 21) en dat hij *“gewoon alles [wilde] zeggen om buiten te geraken uit het centrum”* (gehoor CGVS, p. 20). Verzoeker heeft aldus van het begin met zijn contact met de Belgische autoriteiten een gedrag aangenomen dat bestond uit het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden land van nationaliteit, *in casu* Zuid Soedan. Gelet op deze ongeloofwaardigheid kan aan verzoekers relaas geen geloof worden gehecht.

Ten overvloede volgt de Raad verweerder waar deze in de nota stelt omtrent de mogelijke terugkeer naar Soedan (het mogelijke land van nationaliteit aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt de Zuid Soedanese nationaliteit te bezitten): *“Verweerder voegt ter volledigheid informatie toe over het risico bij terugkeer naar Soedan, nu verzoeker zelf in zijn verzoekschrift verschillende keren aangeeft niet te willen terugkeren naar Soedan en zich hier in het verleden tegen te hebben verzet. Verweerder merkt op dat aan de Zuid-Soedanese nationaliteit van verzoeker geen geloof gehecht wordt en dat aldus een nietterugleidingsclausule naar Zuid-Soedan werd opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker haalde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete vrees ten opzichte van Soedan aan noch enige concrete vrees voor terugkeer. De algemene rapporten die verzoeker neerlegt over de mensenrechtensituatie in Soedan en het rapport van het VK Home Office doen hier geen afbreuk aan, nu deze dateren van voor de aan deze nota toegevoegde COI Focus: “Soedan: Risico bij terugkeer” van 6 februari 2018 en deze COI Focus een zeer breed spectrum van bronnen in rekening neemt. Bovendien blijkt uit de analyse van de COI Focus dat noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noch het Britse Upper Tribunal zich uitspreken voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen. Uit deze informatie blijkt voorts dat personen met bepaalde profielen, waaronder personen met een bepaalde etnische origine of politieke activiteiten, problemen kunnen hebben bij terugkeer. In casu heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij in de negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten staat.”*

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.8. Verzoeker beroept zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op geen ander element dan deze ten grondslag van zijn relaas voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde inzake de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden land van nationaliteit niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker daadwerkelijk nood heeft aan subsidiaire bescherming zou hij immers geen ongeloofwaardige verklaringen afleggen omtrent zijn herkomst.

3.2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS